гърди. И скръбьта въ нашия домъ ставаше още по-черна, мжката още по-ядовита. Надойдоха стари жени и млади, надойдоха вѣрни другари на даскалъ Димитъръ, отново да го оплачатъ заедно съ тета. Изпълниха кжщата и двора, останаха и на улицата предъ портата.

А турци гузно минаваха, намръщени, съ наведенъ погледъ. Въ малкия градецъ всѣки бѣше чулъ тетинитѣ бурни ридания и тжжни пѣсни. Всѣки знаеше, какво я е сполетѣло. Тетината скърбь бѣше надникнала въ душитѣ на всички и тамъ си бѣ свила гнѣздо.

Между навалицата въ двора ето зададе се стария попъ Иванъ заедно съ тримата градски свещеници, за да прочетатъ дома́ първитѣ молитви преди да понесатъ тета къмъ църквата и гробищата. Задъ тѣхъ идѣше клисаря — носѣше носилото. Силна миризма на темянъ изпълни кжщата. Азъ зехъ да усѣщамъ, че нѣщо се тегли отъ гърдитѣ ми и се кжса. Краката ми се подкосиха. Нѣщо ме давѣше въ гърлото. Сълзи бликнаха въ очитѣ ми и помрачиха моя взоръ.

Сложиха тета на носилото и я понесоха по стълбитѣ на долу. А азъ се захлупихъ по очи на чардака и необуздано зехъ да ридая.

Понапредъ за моя детски умъ погребение значеше вкусно подправено жито и пшениченъ хлѣбъ, а сега тия лакомства съвсемъ не ме блазнѣха: дори не искахъ да ги видя. Сега въ душата ми горѣше страшна скърбь. Безнадеждность бѣше преизпълнила моето съзнание. Никога по-рано такава огнена мжка не бѣхъ усѣщалъ. Предъ моя погледъ се разкриха невиждани мрачни простори. Изъ тѣхъ самата смърть ми се зжбѣше . . .